

ORTO ^{KVĚTY}

STUDENSKÝ ČASOPIS

Na co se můžeš těšit?

Autorská tvorba

Malby

Články a kvízy

ÚVODNÍK

Naši milí čtenáři,

v takovémto počasí mám vždy nejraději, si sednout s knížkou na deku. Někde uprostřed krásné louky plné voňavých květin. Znáte to, podíváte se kolem sebe a vidíte kopretiny, pampelišky, sedmikrásky, hluchavky...

A právě toto OrTo má téma květiny. Můžete se těšit na spoustu autorské tvorby, článku a obrazů. Doufám, že když tohle budete číst, sedíte na krásné louce zalité sluncem.

Přeji krásné čtení.

Anežka Holá
Časopis OrTo

“A pro ten čas, který jsi své růži věnoval, je ta tvá růže tak důležitá.”

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

O NÁS

Co o nás víte? A co o nás nevíte? No, to my nevíme. Ale něco říct snad můžeme :)

Loni jsme se rozhodli postavit OrTo na nohy. Dali jsme mu nový kabátek a začali jsme vydávat pravidelně. Články a texty jsme se snažili psát kvalitní a koncem roku jsme dokonce vydali první podcast. Bylo nás asi šest a měli jsme strach, co bude s OrTem po prázdninách.

V září jsme ovšem uspořádali náborovou schůzku a díky ní naši redakci rozšířili o desítky lidí.

Pořád jsme parta několika nadšenců do umění, jen nás teď je o trochu víc. Píšeme, kreslíme, malujeme, fotíme, tvoříme a taky dost přemýšlíme. Každý z nás je jiný a díky tomu OrTo taky existuje. Snažíme se nemít tuhle naši zálibu jako povinnost a dělat to s co největší chutí a láskou. A doufáme, že se nám to daří.

Chceš se o nás dozvědět víc? Sleduj nás na sítích!

orto_gjo

Gymnázium
Jiřího Ortena

OrTo_GJO

Naše redakce jmenovitě:

Adam Matoušek
Adele Bečvářová
Amy Gaphar
Aneta Hejdová
Aneta Kloboučnicková
Aneta Neprašová
Anežka Holá
Anna Boumová
Anna Pajerová
Anna Raimundová
Barbora Bečvářová
Barbora Marysková
Daniela Miková
David Mudruňka
Ema Polnická
Eva Kůsová
Filip Wohák
Ivan Dobrev
Kamila Kolářová
Karolína Jůnová
Klára Marysková
Lily Ali
Martina Pexová
Matylda Hiršová
Michaela Olivová
Michaela Sojková
Nela Labušová
Nella Hlebová
Petr Bartoš
Radka Macháčková
Štěpán Stef Hadrovský
Tereza Cabrnachová
Tereza Kremlová
Tomáš Kováč
Zuzana Musilová

Co v tomto čísle najdeš?

— 6

STRÁŽCI LESA

Martina Pexová

— 10

ZMĚNY NA AUTOBUSOVÉ LINCE
705

Tomáš Kováč

— 12

VZPOMÍNKY Z KVĚTŮ

Rudý Ďáblík

— 15

NESUŤ KNIHU PODLE OBALU

Martina Pexová

— 19

STÍNY, KTERÉ TANČÍ

Nella Hlebová

STRÁŽCI LESA

MARTINA PEXO VÁ

Rozárii probudilo hučení motoru.

Okamžitě otevřela oči, zpočátku trochu zmatená, jak ji ten zvuk vytrhl zpřekrásného snu. Uvědomila si, že opět usnula vsedě zády opřená o strom. Tiše zaklela. To se jí stávalo často. Když byla vlese, snadno zapomněla na čas. Většinou se jen někde zastavila a prostě ... *vnímala*. Byla to schopnost, kterou dostaly do vínku všechny dryády.

Rozárie se opatrně postavila. Vzhledem khustým přírodně zeleným vlasům a žlutým očím ji opravdu nešlo považovat za člověka. I držení těla měla jiné. Mírně se krčila šelma čekající útok. Bystrýma očima pátrala po jakémkoli náznaku pohybu. Znovu se ozval ten zvuk. Rozárie to už znala. Jako zkušená Strážkyně lesa věděla, že přesně toto znamení ohlašuje příchod člověka. Bezděčně položila dlaň na drsnou kůru nejbližšího stromu. Byla by přísahala, že se strom pod jejím dotykem zachvěl. I sám les cítil blížící se nebezpečí. Rozárie se zhluboka nadechla. Za moment vjedou do lesa ta strašná kovová monstra a začnou kácet na co přijdou. Pokud jim vtom ona nezabrání.

Rozeběhla se mezi stromy, skákala přes kořeny jako srna. Bosými chodidly téměř neslyšně dopadala na zem. Lem šatů ušitých zlistí se jí vlnil kolem kolen. Kolem krku měla náhrdelník ve tvaru listu. Za běhu v duchu tiše vyslala zprávu k celému lesu: *Neboj se, už jdu*.

Nahoře v korunách stromů zaznamenala lehký pohyb. Usoudila, že to budou další Strážci lesa. Stále ještě jich pár zbývalo. Ale jak postupovalo kácení, Strážci postupně mizeli. Byli neodvolatelně spjati se stromy, které vyklíčili v den jejich narození. Pokácení jejich stromů, tak ublížilo i jim.

Rozárie dorazila na místo. Zastavila se za mohutným dubem. Ze svého úkrytu pozorovala jednu z těch přišer. Stála na lesním palouku mezi pařezy a kolem ní chodili lidé. O něčem vášnivě diskutovali, ale Rozárie jim nerozuměla. Nemluvili Řečí lesa.

Jeden muž za hovoru kopl do mladého stromku, který se osamoceně krčil za jedním pařezem.

Rozárie zařala pěsti. *Copak necítí, že to les bolí?!* letělo jí hlavou. Musela stím něco udělat. Musela ty kazisvěty vyhnat z lesa. Musela ochránit svůj domov.

Rozhlédla se kolem sebe. Čas běžel. Nemohla už déle čekat na své přátele Strážce. Byl čas začít jednat. Vyklouzla z úkrytu a tiše jako stín se plížila k té kovové mašině. Po cestě sebrala ze země špičatý kámen a namířila si to přímo ke kolům stroje. Už se naučila, že tohle je jeden z mála způsobů, jak je alespoň na chvíli zastavit.

Dnes však neměla štěstí. Dříve než stačila kamenem pneumatiku nějak vážněji poškodit, jeden z těžebních dělníků jí popadl za rameno a prudce sní smýkl směrem k sobě. Cosi zavolal na své kumpány a ti hned přiběhli. Jeden z nich vykroutil Rozárii kámen z ruky. Mladá dryáda zavřela oči. Tohle byl konec. Netušila, co sní ti lidé udělají, ale už teď si byla jistá, že se jí to nebude líbit.

Náhle ucítila, jak stisk na jejím rameni povolil. Překvapeně otevřela oči. Na místo dorazili noví lidé. Muž a žena. Nevypadali jako stavební dělníci. Vlastně byli úplně jiní. Měli na sobě zvláštní zelené bundy se znakem stromu a listu na hrudi. A co bylo zvláštní, když promluvili, Rozárie jim rozuměla. Nemluvili přímo řečí lesa, v jejich hlasech zaznělo však něco velmi podobného. Ten muž, který Rozárii držel, se knově přichozím otočil a něco řekl.

Žena vzelené bundě jen pohrdavě mávla rukou. „Vy víte, že nemáte povolení tady kácet,“ prohlásila sebejistě. „Tohle je chráněná oblast.“

Dělníci začali něco hlasitě namítat. Teď se do debaty zapojil ženin společník.

„Podle vyhlášky ochránců přírody je toto místo domovem chráněných druhů rostlin a živočichů, a proto je zde kácení přísně zakázáno,“ řekl.

Rozárie využila chvilkové nepozornosti svého věznitele a vytrhla se z jeho sevření. Než stačil cokoli udělat, vběhla zpátky mezi stromy. Slyšela za sebou rozzuřené hlasy, zřejmě počínající hádku. Utíkala tak dlouho, dokud ji nohy nesly. Když už nemohla dál, vyšplhala na nejbližší strom a usadila se v jeho koruně. Seděla tam, dokud nezaslechla, že lidé opouštějí les.

V následujících dnech chodili Rozárie a ostatní Strážci kontrolovat, zda-li se lidé nevrátili. Všude byl však klid. Jaro v lese pomalu přecházelo do léta. Les byl plný zeleně a pestrobarevných květů.

Jednou když Rozárie podnikala jednu ze svých obhlídek okolí, narazila na palouku, kde se před pár týdny všechno odehrálo, na staré známé. Žena vzeleném tričku klečela u jedné květiny a fotografovala ji. Muž mezitím připevňoval na strom cedulku snápisem CHRÁNĚNÁ KRAJINNÁ OBLAST.

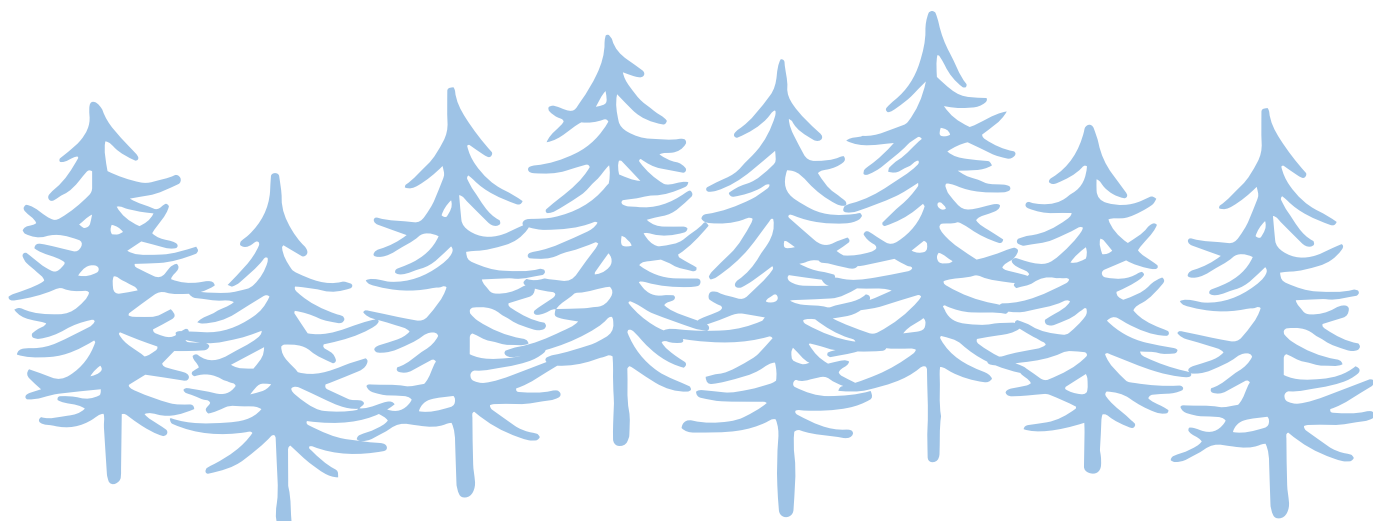
Rozárie došla až knim. Postavila se doprostřed palouku a shlavou nakloněnou ke straně hleděla na ceduli. Muž se ženou se oba otočili a usmáli se na ní.

„Teď už se ničeho nemusíte bát,“ řekl ten muž.

Rozárie sklonila hlavu na znamení díků. „Děkuju vám,“ pravila. „Za celý les.“

Pak se rozeběhla do hlubin lesa zvěstovat tu úžasnou novinku ostatním.

Vysoko nad ní stromy moudře pokyvovaly větvemi.

ZMĚNY NA AUTOBUSOVÉ LINCE 705

TOMÁŠ KOVÁČ

Od **1. 5. do 31. 7. 2024** bude na autobusové lince **705** (Poděbrady – Kolín – Kutná Hora – Čáslav) zaveden testovací provoz nástupu všemi dveřmi. Po nástupu do vozu nebude nutné se prokazovat jakýmkoli jízdními doklady (Lítačka, platební karta, InKarta, jízdenka, ...), ovšem stále bude nutné mít tyto jízdní doklady platné (nejedná se tedy o jízdné zdarma).

Součástí tohoto testovacího provozu je i linka 519, která jezdí na Sedlčansku (Votice – Sedlčany). **Žádné jiné linky** zatím nebudou tímto provozem dotčeny – na nich bude nástup možný stále **pouze prvními dveřmi**.

Cílem tohoto projektu je otestovat, zda by se tento provoz dal zavést plošně na všech linkách. Nástupem všemi dveřmi by se výrazně zvýšil komfort cestujících, zejména z hlediska doby nástupu a výstupu, která se tím výrazně sníží, a samotné komfortnosti v nastupování, kdy by nedocházelo k dlouhé době odbavení cestujících a davům u předních dveří.

V době tohoto testovacího provozu se stále budou dát koupit jízdenky přímo u řidiče u prvních dveří, ovšem bude preferován samoobslužný způsob odbavení – dlouhodobý kupon (v telefonu, na Lítačce či platební kartě. Sním stačí pouze nastoupit; nikde se nepředkládá, nenačítá) nebo zakoupení jízdenky předem v aplikaci „PID Lítačka“ (při kupování jízdenky tímto způsobem dbejte na dostatečnou časovou i pásmovou platnost jízdenky – PID Lítačka ji za vás může sama vypočítat – podrobný návod, jak na to, v QR kódu níže). Ani s tímto typem jízdenky se nikomu nemusíte prokazovat. Stačí pouze nastoupit.

Samozřejmě s tímto projektem přijdou i výrazně častější kontroly na těchto dvou linkách. Rozhodně tedy tento projekt neberte jako výzvu k jízdě „načerno“. V Praze tento systém funguje již řadu let a funguje úspěšně. Pojďme ukázat, že to jde i v regionu, a zlepšeme tím náš přepravní komfort.

Rychlé shrnutí:

Tento testovací provoz platí **POUZE** na linkách **705** a **519** – zatím **nikde jinde**.

Platí **od 1. 5. do 31. 7. 2024**. Pak se zase vrátí provoz do zajetých kolejí – nástup pouze předními dveřmi.

Nejedná se o bezplatnou jízdu – stále mějte platný kupon nebo řádně označenou/aktivovanou jízdenku (nebo jízdenku od řidiče) – pouze se ztrácí povinnost se jimi prokazovat při každém vstupu do autobusu.

Pokud máte dlouhodobý kupon, noste stále mobilní telefon, platební kartu či Lítačku, na kterých máte kupon nahraný, u sebe – kontrola může přijít kdykoli (rozhodně bude častější než doted). **Pokuta** za neschopnost prokázat se platným jízdním dokladem (Lítačkou, platební kartou nebo telefonem s platným kuponem či předložení platné jízdenky) je **až 1500 Kč** za osobu.

O veškerém vývoji situací vás budeme informovat.

VZPOMÍNKY Z KVĚTŮ

RUDÝ ĎÁBLÍK

Minulý rok na jaře mrzlo. Tvrdě a nevyzpytatelně. Zmrzly ořechy, které už vypadaly, že se neolístí. Traviny na loukách, jindy tak dlouhé, jen tak nesměle vykukovaly nad povrch. Zeleň přišla do přírody nejpozději za celé ty roky, které si pamatuji. Rozkvetených stromů, keřů a rostlin jsme se málem nedočkali. A když konečně ano, bylo květů pomálu a nevoněly.

Letos to je naprosto odlišné. Teplo přišlo brzy. Sluneční paprsky prohřívají vzduch i zem. Střídají je jemné jarní dešťíky, které lehce dopadají na kůži, příjemně ji osvěžují a provoňují okolí. Vše se zelená, vše bují, vše kvete. Život hýbe přírodou. Člověka to táhne ven, mezi všechnu tu krásu.

A hele, louka, která by snad ani nemohla být barevnější. Na takový pohled jsem čekala. Na každém místečku, každém kroku, jsou v trávě desítky pestrobarevných květů, svítících jak rozsypané korále. Každý z nich mi něco připomíná...

Drobné a jemné sedmikrásky. Z nich jsme jako malé všude pletly věnečky a hrdě je pak nosily s jemností a ladností víl, zatímco jsme divoce řádily ve vysoké trávě. Přemýšlím, jestli bych ho stále svedla uplést.

Krásné pomněnky. Takovou barvu vždy měly oči maminky. Nepamatuji je tehdy jiné než laskavé.

Pichlavé růžové bodláky. Kluci nám je házeli do vlasů a my jim to oplácely bez menšího zaváhání. Domů jsem se vracela s vlasy zacuchanými a plnými trávy a větviček. Ach, kde je bezstarostnost dětských hrátek.

Červené vlčí máky. Byly jich plná pole, když jsme se každý večer vraceli z našich dobrodružství domů. Čím jsme byli starší, tím později jsme se vraceli a tím tmavší máky byly.

Skryté fialové zvonky. Mají stejnou barvu jako moje nejoblíbenější jarní šaty, které se mnou zažily nejednu vesnickou zábavu. Kéž bych z nich časem nevyrostla.

Tmavé chrpy. Stejně tmavě modrá byla voda tenkrát v lomu, kam jsme neohroženě skákali. Nemysleli jsme na včerejšek nebo zítřek, žili jsme.

Žlutě zářící pampelišky. Vždy mi obarvily kalhoty, když jsem se chodila jen tak procházet po louce. To čištění jsem nesnášela, ale bylo to tehdy všechno tak nějak barevnější.

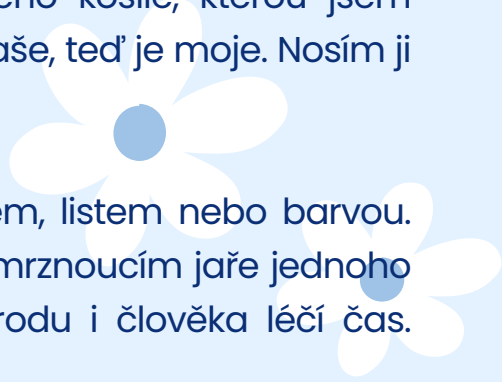

Elegantní kopretina. Dával mi ji do vlasů, za ucho. Začala jsem se smát jako malá a opět se vracela do dětství. Pro jednou jsem se zase stala vílou, jeho vílou.

Voňavá mateřídouška. Té bylo mraky kolem pěšinek na našich výpravách. Na našich cestách jsem zažila nejkrásnější rána, dny i večery.

Támhle je snad trochu vřesu. Ten jsem fotografovala snad stokrát na našem posledním výletě do hor. Mohla jsem si tehdy trochu více všimnout něčeho jiného.

A nakonec kopřiva. Žahavá. Takhle zelená je jeho košile, kterou jsem nějakou dobu nemohla ani vidět. Byla jeho, pak naše, teď je moje. Nosím ji vždy, když sem chodím...

Mnoho vzpomínek přicházejících s každým květem, listem nebo barvou. Ale krásných. Tedy nyní krásných. Stejně jako po mrznoucím jaře jednoho roku, přichází prosluněné jaro roku druhého. Přírodu i člověka léčí čas. Nechme ho tedy léčit.

NESUŤ KNIHU PODLE OBALU

MARTINA PEXOŤÁ

Městská knihovna nebyla pro Celestýnu jen pracovištím. Vlastně o ní přemýšlela spíše jako o skrýši před tím velkým hlučným světem tam venku. V knihovně vždy vládl klid a pořádek. Bez ohledu na to, co zrovna probíhalo ve zbytku města, knihovna zůstávala stejná.

Ostrov míru v moři chaosu.

Za ty roky, co tu Celestýna dělala knihovnicí, poznala spoustu lidí a jejich osudů. Spoustu čtenářů znala od jejich dětství, od chvíle, kdy si s rodiči přišli půjčit svou první pohádkovou knížku. Většina z nich se sem i po těch letech ráda vracela a Celestýna byla hrdá na to, že knihovna tak krásně prospívá.

Jenže před světem se nikdo nemůže schovávat věčně a Celestýna měla brzy zjistit, že před změnami ji neochrání ani mohutné zdi knihovny. Jednoho dne se ve dveřích objevil neznámý muž. Na sobě měl oblek, na očích černé sluneční brýle. Celestýně připadalo, že právě přířel z Hollywoodu.

Přistoupil k Celestýnině stolu a sprotivnou sebejistotou se opřel o jeho desku.

„Co si přejete?“ zeptala se Celestýna. Usilovně se snažila, aby jí do hlasu nepronikla její averze vůči němu.

„Já? Nic,“ odvětil muž, zalovil v kapse saka a vytáhl nějaký papír. „Ale tohle by mohlo zajímat vás.“

Vzala si od něj papír a prohlédla si, co je na něm napsáno. Nemohla tomu uvěřit. „Knihovna se bude rušit?“ vydechla jako kdyby tím, že to vysloví nahlas, dokázala sdělení zrušit.

„Přesně tak,“ potvrdil muž. „Kupuji tuto budovu pro svou firmu. Ale myslím, že v dnešní době už nějaké knihovny škoda nebude. Existují přece filmy. A e-knihy.“

Celestýna na něj zůstala němě zírat. Chtěla tomu namyšlenci říct, že i dnes se najdou lidé, kteří nadevše milují vůni stránek knih, lidé, kteří rádi knihy drží v rukou a cítí na kůži jejich obal. Chtěla ho vyhodit z knihovny, ale selhal jí hlas.

Muž se jen uchechtl, vytrhl jí papír z rukou a vydal se kvýchodu. „Však já vím, že sem už moc lidí nechodí a knihovna se topí v problémech,“ zavolal přes rameno.

To Celestýnou trhlo. Měl pravdu, knihovna na tom vposlední době nebyla finančně moc dobře, ale takové informace nikomu cizímu nesdělovala. Někdo odsud musel informace vynášet.

Obezřetně se rozhlédla po knihovně. Všude viděla jen známé tváře, u nichž nevěřila, že by byli něčeho podobného schopni. Zrak jí padl na osamělého muže v oddělení beletrie. Přišel do knihovny teprve před pár dny, nikdo ho neznal a většinou jen tiše seděl vkřesle u okna a četl.

Nebo odposlouchával, pomyslela si Celestýna znechuceně. Kolikrát před ním mluvila se svými pomocníky, kteří tu byli na brigádě. Byla tak neopatrná. A teď za to knihovna zaplatí. *Ne, to nedovolím*, slíbila si Celestýna, budu toho muže sledovat.

V dalších dnech opravdu muže ostražitě hlídala. Nedělal však nic podezřelého, choval se jako dřív, a tak si začala připadat trochu jako blázen. Pak se však v knihovně začaly ztrácet knihy. Někdo je naprosto nesystematicky přemísťoval do oddělení, kam nepatřily. Celestýna pak nacházela pohádky mezi historickými romány, fantasy mezi brakovou literaturou. Byla si jistá, že se ten podivín dohodl s tím mizerným byznysmenem a začali jí ztrpčovat život.

Dny běžely a ona shrůzou očekávala úřední dopis, v němž jí bude město přikazovat, aby knihovnu vystěhovala. A tak jednou, když už v knihovně skoro nikdo nebyl, se rozhodla si to s tím mužem vyříkat. Zahlédla ho vcházet do oddělení dětské beletrie a vydala se za ním. Jaké bylo její překvapení, když našla muže sedět na židli před skupinou dětí. Na klíně měl knihu, zřejmě dětem předčítal. Celestýna se tedy trochu rozpačitě posadila vedle něj. Muž ji vzal na vědomí pouze pokývnutím hlavy. Pokračoval vpředčítání. Celestýna se na něj pozorněji zadívala. Mohl být tak o několik let starší než ona, vlasy mu už pomalu šedivěly. To, co ale doopravdy vyvrátilo Celestýnino podezření, byla radost, která mu plápolala vočích, když četl. Vážně jsem si mohla myslet, že by takový člověk mohl chtít knihovnu potopit?

Pohádka spěla ke zdárnému konci. Pro děti si přišly jejich maminky, hlasitě muži děkovaly a odcházely sdětni pryč. Muž se otočil k Celestýně. Ta náhle nevěděla, kam sočima.

„Vy jste si myslela, že chci tuhle knihovnu zničit,“ řekl vyčítavě.

„Jak to...“ začala překvapeně Celestýna.

„Vaše pohledy hovořily za vše,“ odvětil, „a už několik dní se městem šíří zvěsti, že knihovna bude končit. Tak jsem chtěl pomoci.“ Mávl rukou kolem sebe jako by chtěl jedním gestem obsáhnout celou knihovnu. „Mohli bychom tu pořádát akce pro děti. Měli bychom kasu na příspěvky pro knihovnu. Vsadím se, že rodiče by to uvítali.“

„Ale proč?“ pozastavila se Celestýna. „Proč byste mé knihovně pomáhal? Navíc já vás jen podezírala, protože jste vypadal a choval se zvláště...“

„Knihu nesoudíte podle obalu,“ prohlásil. „Stejně je to u lidí. Kdybyste to takhle brala, zjistila byste, že se vám jedna z těch brigádnic vrtá ve vašem počítači, vždy když tam nejste.“

Celestýně poklesla dolní čelist. Tak moc se mýlila. Celé dny strávila sledováním nevinného, přitom měla nepřítele tak blízko.

„Ještě není pozdě,“ řekl ten pán. „Ještě můžeme knihovnu zachránit.“

Celestýna přikývla. Otevřela ústa komluvě, ale on ji předešel. „Přátelé?“ zeptal se.

„Přátelé,“ souhlasila.

Uvědomila si, že kněčemu byl její trapný omyl přece jen dobrý. Poznala dalšího dobrého člověka, přestože vyhlížel podivínsky. A získala nedocenitelného spojence ve svém boji za knihovnu.

STÍNY, KTERÉ TANČÍ

NELLA HLEBOVÁ

„Život činný je opravdový život. Zahálka je hrobem člověka zaživa. Co máš udělat, do toho se dej s chutí. Co sám můžeš udělat, to nečekej od jiných a bez příčiny neodkládej s ničím. Když můžeš někomu pomoci, učiň to s největší radostí.“

Byla jsem bázlivec. Teď už to vím. Vždy mi bylo jasné, že nejsem hrdinka, která by byla schopná se postavit čelem ktemnotě a skočila do neznáma. Měla jsem strach z lidí, kteří jsou silnější než já. Lidí, kteří své strachy a uzly trýzně už překonali. Risk a změna mi naháněly hrůzu. Mnohdy jsem stála na kraji licoměrného útesu štěstí. Upřeným pohledem jsem jen zírala dolů do tmy, která se pyšnila svojí neprobádanou černotou. Měla jsem na výběr. Trap se, nebo skoč. Něco mi pořád našeptávalo, ať to zkusím. Ať jdu. Ať létám. Ať se nechám unést. Ať pomaluji prázdné plátno barvami. Ať hledám světlo. Ať usilovně hledám vše, co nalézt jde. Ať nehledám jistotu v životě, ale v sobě.

Jistota mě nikam neposouvala. Pořád jsem stála jen na místě a pošetile se ptala, jestli jsou má rozhodnutí správná. Jestli jsou správná má slova. Způsob, kterým mluvím, nebo život, kterým žiji. Je v pořádku rozbít všemi známou přítomnost a posunout se konečně dál? Je v pořádku stát v tomto světě sama za sebe? Nebýt s nikým spojována? Jednat, jak uznám za vhodné já? Sama?

Mnozí by řekli, že bezúčelné toulání se bez cíle je ztrátou času. Ten moment, kdy jsem běžela jako o život a nevěděla, jestli někdy doběhnu na konec, ve mně vyvolával pocit úzkosti. Neměla jsem nejmenší tušení, zda se na sebe v budoucnu někdy ohlédnu a poděkuji si, že jsem se nevzdala. Že jsem vytrvala a nepřestala na sobě pracovat. Možná si někdo někdy říkal, že jsou mé svízele maličkosti. Pro někoho bylo mé trápení malichernost, pro mě životní změnou.

Bloudila jsem. Ztrácela jsem se. Narážela jsem do zdi. Přicházela jsem kjedné slepé uličce za druhou. Pevně jsem se držela lana známé stezky, až jsem se jednou konečně pustila a rozhodla se skočit dolů. Nepadala jsem ani tak dlouho, jako se hledala a nacházela pravdu vsrdci tak hluboko ukrytou. Objevila jsem tu ztracenou důvěru. Znovu jsem se setkala se svým sebevědomím. Pohlédla jsem do očí novým lidem. Cesty mého osudu se po dlouhé době střetly a pro tentokrát nerozešly.

Do života mi přišel můj anděl strážný, jenž mi pomohl odemknout mé pestré studánky tajemství. Hluboce jsem se potopila do pravdy skutečnosti. Všechno bylo najednou tak jasné, tak čitelné. Všechno mělo najednou své řešení, své místo. Odevšad vedly cesty. Prozřela jsem, jak důležité je mít v životě autonomii, jak je důležité najít své priority a těch se nikdy nepustit, jak je zásadní žít podle sebe, a ne podle očekávání ostatních. Pochopila jsem, že osoba, jenž jsem se domnívala, že je má nejbližší, je jen stín hrající na mé struny. Byl to parazit na mně přilepený tak silně, až jsem nemohla sama dýchat. Osoba mou láskou a snahou pohrdající. Byla jsem náhrada. Samozřejmost. Jistota?

Každý má své stíny. Každý zažil svůj stín. Něčí jsou jen mravním odrazem slunečních paprsků. Něčí jsou černější než to nejhlubší svědomí. Svazují. Bodají. Celý den postávají za našimi zády. Pohlíží nám přes rameno a připomínají nám chvíle, kdy nebylo snadné popadnout dech. Byli jsme zahrnání do kouta. Nemohli jsme se hnout, jako bychom byli svázáni. Nedokázali jsme nic říct, protože nebylo co. Oči nám těkavě přecházely zleva doprava. Neovládali jsme třesot našich rukou. Sledovali jsme, jak nám ujíždí vlak. Jak mizí vdáli v husté mlze. Jako pára nad hrncem, přesně tak se rozplynuly naše životní naděje.

Píšu těžké texty, články, příběhy... říkejte si jim, jak chcete. Někoho zasáhnou a někdo nad nimi mávne rukou. Někdo mým šifram nerozumí a někdo se o to ani nesnaží. Možná tím někoho odradím. Možná tu se mnou přeci jen někdo zůstane. Ať už je to jakkoliv a kmému psaní máte jakýkoliv vztah a postoj, navždy budu usilovat o to, abyste si z mých slov něco zapamatovali. Nemusíte mi doslovně rozumět. To nechci. O příběhu si myslete, co chcete. Buďte kreativní. Inspirujte se. Čtěte. Domýšlejte. Poplačte si. Nebo si klidně jen zanádavejte, že jsem vám ukradla pět minut života – i to je dost.

Jestli mám v klidu žít a jestli vám mám něco předat, chci, aby to bylo právě tohle. Mám úžasný život. Mám všechno, co bych měla i neměla mít. Často se ztrácím v myšlenkách, co by se stalo, kdyby se najednou vše změnilo. Náhlá proměna krásy ve zlo mi přijde tak nereálná. Nečekaný zvrát lidského bytí mi nahání hrůzu.

Vždycky jsem se nedokázala smířit se skličujícím osudem bez konce. Bez naplnění. Nechápu, jak je možné, že se některé věci dějí některým lidem. Má křehká nedostatečnost je vtom, že se domnívám, že mám dostatek času. Nemám. Nemám ani vteřinu. Mohla bych říct, že každá může být ta poslední. Je to klišé, však zároveň pravda je ten důvod, proč se to říká. A ten, kdo tuto větu vyslovil, znal život.

Dlouho jsem chodila srukama za zády a přemýšlela, zda může být bloudění prostředkem poznání. Vznášela jsem návrhy a klepala si na čelo. Vzpomněla jsem si na to, jak zdatný jsem pozorovatel. Jak si všímám každého člověka na ulici. Jak si domýšlím životní osudy náhodných kolemjdoucích. Vmysli se mi rvala jedna myšlenka za druhou. Zničeho vzplanulo všechno. Právě tak vznikl tento příběh. Právě tak mi došlo, že zformování mých největších stínů vytvoří to, co považuji za osobní, za mé. Mám strach zvěčné nicoty. Došlo mi, že však právě věčná nicota je to, co nám otevře oči, až bude čas je zavřít. Došlo mi, že když vyzvu své stíny ktanci, nesmí odmítnout. A když už to jednou udělám, nebudu litovat.

...

V ten den jsem ležel na tmavě zelené louce. Měsíc byl plný. Po nebi pluly miliony hvězd. Neviděl jsem před sebe. Krajinu přepadla noc. Cítil jsem, jak mi tělem koluje krev. Cítil jsem každý sval. Nevěděl jsem, co dál. Každý můj problém byl najednou tak malý, tak zanedbatelný. Jediné, co doopravdy dávalo smysl bylo žítí. Chtěl jsem se chytit provazu a znovu vyšplhat. Chtěl jsem si strhnout pytel z hlavy a nadechnout se. Chtěl jsem vyplavat na hladinu. Ale nevěděl jsem jak. Nevěděl jsem, jak si pomoci. Nechtěl jsem si přiznat, že to nedokážu. Že já, který vstane i z popela, se nedokáže pohnout sám.

Slepotu v jádru mé duše mě pomalu ničila. Zahleděnost mých očí do sebe mě nechala padnout na úplné dno. Lakota mě obírala o přátele. Miloval jsem a ztratil jsem. Nevšímal jsem si těch bezpečných pout rodiny. Nechal jsem uschnout každý květ mé červené růže. Zanedbával jsem to, co je, a dychtivě se drásal po tom, co bude. Bezcitně jsem přecházel city druhých lidí. Nezajímal jsem se o jejich starosti a svízele. Lidský život mi přišel všední. Neznal jsem jeho hodnotu. Neuvědomoval jsem si, co je v životě důležité. Staré lidi jsem považoval za vycpávku společnosti. Domníval jsem se, že když jsem mladý, jsem nesmrtelný. V ten den jsem zjistil, že jsem na omylu. Zjistil jsem, že umírá každý.

„Ustlal sis pod hvězdami?“ ozval se hluboký mužský hlas.

Tázavě jsem otočil hlavu na stranu, abych očima polapil narušitele. Nalevo ani napravo nikdo.

„Kdo jsi, kde jsi?“ zeptal jsem se tichým až neznatelným šeptem.

„Jsem ten, kdo tě provede temnotou.“

JOHN LENNON

„Láska je květina,
kterou musíš nechat
růst.“

Publikováno studenty Gymnázia Jiřího Ortена © 2024
Jaselská 932, Kutná Hora, 28401, Česká republika
Titulní strana: Anna Boumová
Logo: Monika Sladká
Ilustrace: Aneta Hejdová
Korektura: Tomáš Kováč
Editace a formátování: Anežka Holá, Michaela Olivová
Koncept: Aneta Neprašová

sleduj nás!

orto_gjo
gjo_kh

Gymnázium
Jiřího Ortена

OrTo_GJO